

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. Y.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 č.j.: OAM-330/ZA-ZA14-ZA17-PD1-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž nebyla na její žádost podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. (dále též „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., s ust. § 53a odst. 4, § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Podle žalobkyně pak zcela absentuje uvedení adresy místa bydliště a rovněž ve výrokové části chybí ustanovení kompetenční. Dále namítá porušení svých procesních práv, neboť

správní orgán se dostatečně nevypořádal s jejím vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále též „správní řád“).

3. Zásadní žalobní námitkou podle žalobkyně je porušení § 53a odst. 4 a § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu a § 3 a § 68 správního řádu, když žalovaný dle názoru žalobkyně nedostatečně zjistil skutkový stav věci stran trvání důvodu udělené doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, resp. v rozporu s dokumenty, které si v rámci řízení opatřil jako podklady, učinil nesprávný závěr o tom, že důvody pro udělení doplňkové ochrany již pominuly. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Podle žalobkyně se situace na jihovýchodní části Ukrajiny nezlepšila, naopak je horší a stále se zhoršuje, což podle žalobkyně vyplývá z aktuálních zpráv z tamní oblasti. Boje se stupňují a riziko poranění či zabití civilistů je vysoké. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že v rámci správního řízení rozhodně nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že důvod doplňkové ochrany již netrvá. Upozornila i na to, že správní orgán vychází z velmi neaktuálních informací a zpráv, které jsou staré rok i více. Dále žalobkyně poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí č.j. 5 Azs 28/2008-61 a na skutečnost, že si v rámci doplňkové ochrany na území České republiky vybudovala silné zázemí, je velmi dobře integrována do většinové společnosti a na území České republiky rovněž pobývá na základě doplňkové ochrany i její matka. Naopak na Ukrajině nemá prakticky žádné možnosti obživy, ani se tam nemá kam vrátit. Správní orgán však tyto skutečnosti podle žalobkyně banalizuje a nepokládá je za důležité v rámci řízení o prodloužení doplňkové ochrany. V tomto ohledu dle žalobkyně napadené rozhodnutí zasahuje do jejího soukromého a rodinného života a je v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na žádost o prodloužení doplňkové ochrany, protokol o pohovoru a v neposlední řadě na napadené rozhodnutí. Vyjádřil se k jednotlivým námitkám a uzavřel s tím, že má za to, že se při posuzování žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Při jednání konaném dne 22. 10. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Pokud jde o věc samotnou, správní spis obsahuje tyto podstatné dokumenty: žádost o prodloužení doplňkové ochrany na území České republiky ze dne 26. 9. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 25. 10. 2016, informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR)-„Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ – aktualizace č. 3, září 2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR)-„Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. listopadu až 15. února 2016“ ze dne 3. 3. 2016, informace OAMP „Bezpečnostní a politická situace na

Ukrajíně s přihlédnutím ke konfliktu na východě země ze dne 9. 9. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Freedom House 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA – Ukrajina ze dne 13. 4. 2016, informace ČTK: na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci, ze dne 2. 11. 2016 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 č.j: OAM-330/ZA-ZA14-ZA17-PD1-2014. Ve správním spise se rovněž nachází rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 25. 9. 2014 č.j.: OAM-330/ZA-ZA14-ZA14-2014, jímž mimo jiné byla žalobkyni udělena podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

8. V žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně uvedla, že o její prodloužení žádá z důvodu ohrožení života. Na území Ukrajiny se stále válčí, a ona nemá se kam vrátit, nikdo jí v její vlasti nedokáže pomoci. V České republice si představuje svoji budoucnost, pobývá zde už přes 10 let. Má tu práci a chtěla by si dodělat maturitu. Při pohovoru dne 25. 10. 2016 pak mimo jiné poukázala na to, že ve vlasti ji hrozí nebezpečí, nemá kam jít, nemá tam rodinu, budoucnost, majetek, jiné důvody pro svoji žádost nemá. Před mnoha lety její matce vyhrožoval muž, kterého žalobkyně viděla jednou, tvrdil, že je její otec. To však není pravda. Vyhrožoval únosem žalobkyně, její matka dostala strach. Hodně se pak žalobkyně s matkou stěhovaly po známých, poté se pak matka odstěhovala do České republiky a po roce si pro žalobkyni přijela a vzala ji do České republiky. Od té doby je klid. Slyšela, že v zemi jejího původu se válčí a zrovna v místě, ze kterého pochází, tedy v Chersonské oblasti. Informace čerpá žalobkyně od známých, z televize, z internetu a od své matky. Nahlášenou adresu trvalého bydliště má žalobkyně v obci S., Chersonská oblast, ulice R., tam se narodila a žila do svých 8 let. Žila také v Chersonu u známých, ale na adresu si již nevzpomíná. Babička s dědečkem už nežijí, nemá se kam vrátit. Nepřemýšlela o možnosti přestěhovat se na jiné místo v rámci ukrajinského území. Neví, co by tam dělala, nemohla by tam jako člověk fungovat, neví, jestli by tam chodila do školy, jestli by tam mohla pracovat, neumí ukrajinský jazyk. Rusky se domluví, neumí však rusky psát. Její matka se bojí toho muže, který jim vyhrožoval. Žádné rodinné příslušníky na území Ukrajiny nemá, není s nikým v kontaktu. Konkrétní problémy související s bezpečnostní situací na území Ukrajiny neměla. V České republice žije její matka, má zde kamarády, přítele, který je občanem Slovenské republiky a pracuje zde, spolu jsou 1 rok. Společnou domácnost sdílí se svou matkou. Zdravotní stav žalobkyně je dobrý. Chtěla by studovat, pracuje v rámci brigád.
9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2014 č.j. OAM-330/ZA-ZA14-ZA14-2014 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V odůvodnění pak žalovaný mimo jiné konstatoval, že posoudil individuální situaci žalobkyně, která žila pouze v obci Stanislav v Chersonské oblasti a samotném Chersonu, přičemž současně aktuálně nemá možnost si zajistit dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, neboť tam již nežijí žádní příbuzní. V případě návratu žalobkyně do jihovýchodní oblasti Ukrajiny, konkrétně místa dřívějšího trvalého bydliště, kde žila s matkou a prarodiči, následně u matčiny kamarádky a kde je nepřehledná bezpečnostní situace, tak žalovaný nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobkyně není schopen předvídat. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že v případě návratu žalobkyně do vlasti nelze vyloučit její přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

10. Soud posoudil předmětnou věc takto:
11. Dle § 53a odst. 4 azylového zákona *osoba používající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba používající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž jej doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby používající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě používající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba používající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
12. V dané věci je nesporné, že žalobkyni byla v původním rozhodnutí ze dne 25. 9. 2014 přiznána doplňková ochrana kvůli neutěšené bezpečnostní situaci v místě jejího bydliště na jihovýchodě Ukrajiny, během roku 2014. Správní orgán konkrétně shledal, že nemůže zcela vyloučit závažné problémy v místě bydliště žalobkyně, tedy poblíž města Cherson, jejichž dopad na její život nebyl schopen kvůli nepřehledné situaci v této oblasti předvídat v dané době.
13. Soud souhlasí s žalovaným, že se bezpečnostní poměry na jihovýchodě země od vydání rozhodnutí ze dne 25. 9. 2014 podstatně zlepšily a prodloužení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Podle souhrnné Informace Odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 9. 9. 2016 se bezpečnostní situace na Ukrajině relativně uklidnila, bezpečnostní incidenty se omezily na linii dotyku, tj. hranici mezi územím kontrolovaným povstalci a ukrajinskou armádou.
14. Pokud tedy jde o žalobkyní namítanou nepříznivou situaci v zemi původu, soud uvádí, že žalobkyně pochází z Chersonské oblasti na jihovýchodě Ukrajiny. Lze se ztotožnit s žalovaným, který na s. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že v období od udělení doplňkové ochrany žalobkyni došlo na Ukrajině k podstatnému vývoji a situace se posunula do nové roviny, ve které správní orgán může konstatovat, že žalobkyně při svém návratu nebude čelit hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, protože situace v místě jejího posledního bydliště ve vlasti je bezpečnostně stabilní. Městský soud v Praze s tímto hodnocením žalovaného souhlasí a dodává, že tento závěr má plnou oporu ve zprávách obsažených ve správním spise. Zpochybňovala-li žalobkyně tento závěr, soud připomíná, že žalobkyně nespecifikovala žádný zdroj (zprávu), z něhož by vyplýval opak. Nelze se tak ztotožnit ani s námitkou žalobkyně, že v rámci správního řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že důvod doplňkové ochrany již netrvá.
15. V této souvislosti lze odkázat na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se Chersonské oblasti, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 6. 9. 2018 č.j. 1 Azs 198/2018-28 (stěžovatelka v případě řešeném v tomto usnesení měla místo bydliště rovněž v Chersonské oblasti): „Z informací o zemi původu jednoznačně vyplývá, že došlo ke změně bezpečnostní

situace na Ukrajině (k její stabilizaci), a žalovaný i městský soud v souladu s aktuální rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu dospěli k závěru, že stěžovatelce v případě návratu do vlasti, do místa jejího bydliště, nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu (viz např. usnesení NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Azs 356/2017 – 39)“. Skutečnost, že v Chersonské oblasti v současné době neprobíhá ozbrojený konflikt, vyplývá i z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018 č.j. 8 Azs 132/2018-41. Z uvedených důvodů se nelze ztotožnit ani s žalobkyní tvrzeným nebezpečím pro civilisty, jež má panovat v Chersonské oblasti.

16. K obecným námitkám žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, o neprovedení vypořádání s vyjádřením žalobkyně k podkladům rozhodnutí a o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí v souladu s požadavky, které na odůvodnění klade správní řád, Městský soud v Praze uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, jak konkrétně se žalovaný těchto pochybení měl dopustit, kterou konkrétní skutečnost opominul v rámci zjišťování skutkového stavu, se kterým konkrétním argumentem žalobkyně se ve svém rozhodnutí nevypořádal a jaký přesný důvod rozhodnutí v napadeném rozhodnutí chyběl. Proto soud alespoň obecně uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu a s odkazem na aktuální zprávy o situaci v zemi původu (kupříkladu zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze září 2016 byla v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí stará pouze 4 měsíce – žalovaným hodnocené zprávy o situaci na Ukrajině tak dle závěru soudu byly aktuální) řádně zjistil skutkový stav věci a přijal jemu odpovídající právní závěry, jež v dostatečném rozsahu odůvodnil, přičemž se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a argumenty, jež v řízení vyšly najevo.
17. Co se týče námitek žalobkyně o tom, že si za dobu pobytu na území České republiky vybudovala silné zázemí a je velmi dobře integrována do české společnosti, přičemž má na území České republiky svou matku, která zde rovněž pobývá na základě doplňkové ochrany, Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23: *„Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“* I v posuzovaném případě je tato argumentace o integraci žalobkyně do české společnosti a o tom, že má na území České republiky matku pobývající zde na základě doplňkové ochrany, bezpředmětná pro posouzení otázky důvodnosti žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany ve smyslu § 53a odst. 4 zákona o azylu. Tyto žalobkyní tvrzené okolnosti mají své místo nanejvýš v případném řízení o udělení pobytového oprávnění žalobkyni.
18. Pokud žalobkyně namítala neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, k tomu soud konstatuje, že podle § 68 odst. 1 správního řádu *„rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“* Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části

„uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015 č. j. 8 As 141/2012 – 57, publ. pod č. 3268/2015 Sb. NSS, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.“

19. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu (popř. bydliště) žalobkyně nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť žalobkyně byla náležitě identifikována jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení

nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození, státní příslušnosti a evidenčního čísla žalobkyně bylo v daném případě plně postačující pro její identifikaci a že neuvedení kompetenčního ustanovení ve výrokové části napadeného rozhodnutí nepůsobuje jeho nezákonnost. Ani tyto námitky tedy soud neshledal důvodnými.

20. Pokud pak jde o závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí č.j. 5 Azs 28/2008-61, na které žalobkyně poukazovala soud souhlasí se žalovaným, že podmínky rozhodnutím vyžadované nebyly naplněny v případě žalobkyně, když podle citovaného rozsudku k udělení mezinárodní ochrany nestačí pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se pak již opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. i v rozhodnutích, týkajících se přímo Chersonské oblasti, jak shora uvedeno.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně